



La Plaça del Bestiar.
Hi trobareu de tot,
menys bestiar. Para-
des de drapaire i ta-
les de llotja. Gent que
cria i gent que bada...
I gent que no bada...

Clixé Guàrdia

EL RECORD D'AQUELLS MERCATS

DE QUAN JO ERA JOVE

*Encara hi penso en els
mercats de cinquanta*

anys enrera. ● Les meves festes eren els dijous, per ésser els dies que m'esplaiava i els meus dies d'esbarjo. ● En aquell dilxós temps, els demés dies feiners de la setmana eren molt ensopits, aquí a la vila. ● Jo, que no era xicot de vicis (per més que era jovenet quan vaig venir a Granollers), no sabia com passar les tardes. Havia de fer de mirón a les taules de joc de can Manel, o passar l'estona a l'estanc de can Bas, o a can Farràs, el sastre de la Plaça; o a can Camàndules, el barber; o a can Clot, retlotger; o a la quincalleria de can Garrell. ● Parlo de les tardes; perquè com que un servidor era telegrafista a l'estació de França (T. B. F.), els dematins dormia. ● Dormia els dematins, menys els dijous, que era la meua diada. ●●● Els que érem de la vila (jo també m'hi comptava) només estàvem contents dos dies a la setmana: el dijous, dia de fer calés, i els diumenges, dia de gastar-ne i de divertir-nos. A propòsit, juraria que no hi ha cap més població de Catalunya que sàpiga guanyar-se més bé la vida i depressa, però que també sàpiga divertir-se, tant els joves com els que no ho són. Això explica aqueix intens amor al treball dels granollerins durant tota la setmana, que esperen amb daler el diumenge per a adjudicar-se ells mateixos el premi amb distraccions i amb divertiments per a joia de l'esperit satisfel. ● Es clar, com que el mercat és l'alegria dels calaixos, perquè els pobles veïns rendeixen gustosos el tribut dels seus productes a la capital vallesana, que és la seva mare, aquesta correspon al zel dels seus fills de la comarca amb tots els elements que els hi manquen a fora per a les necessitats de la vida. ● I cada dijous s'estableix a Grano-